

CATALUNYA-NICARAGUA: FENT REALITAT UN SOMNI

Montserrat Carné i Valls, Psicopedagoga de l'Institut Marta Mata de Montornès del Vallès
Sandra Galera Díez, Psicopedagoga de l'EAP B-27 de Montmeló

RESUMEN

"Catalunya-Nicaragua: haciendo realidad un sueño"

Nuestra asociación "Amigos de Santo Tomás y Somotillo" es una ONG que desarrolla proyectos de salud y educación entre otros, en el norte de Nicaragua. Como profesionales del ámbito de la psicopedagogía asumimos la coordinación del proyecto de educación especial de la asociación. Este artículo pretende explicar quiénes somos como asociación, qué hacemos y cómo lo hacemos. Hemos querido también explicar el proyecto de educación especial resaltando las vivencias personales que tuvimos el pasado verano viajando a Nicaragua y todo lo que aprendimos en ese viaje que también fue un viaje interior. Nuestro objetivo es transmitir el valor del proyecto centrándonos en las necesidades que tienen los niños y niñas nicaragüenses con discapacidad y sobretodo en la realidad de las poblaciones en las que incide nuestra asociación. Pretendemos también hacer un llamamiento a la solidaridad y a la cooperación en otro país donde la realidad y los recursos son muy diferentes de los nuestros.

ABSTRACT

"Catalonia - Nicaragua: making a dream come true"

Our association "Friends of Santo Tomás and Somotillo" is an NGO which develops health and educational projects among others, in the north of Nicaragua. As professionals of psychology we assume the coordination of the special needs project of the association. This article pretends to explain who we are as association, what we do and how we manage to do it. We want to explain the Special Education project highlighting the personal experience that we had last summer travelling to Nicaragua and all that we learnt in this trip, which also was an interior trip. Our goal is transmitting the value of the project paying special attention to handicap children needs in Nicaragua and mainly the reality of population in which our association is working on. We pretend to encourage people's solidarity and cooperation in other countries where reality and resources are very different from ours.

QUI SOM I COM VAM ARRIBAR A L'ASSOCIACIÓ...

Que dues psicopedagogues acabin coordinant un projecte d'educació especial que es duu a terme a Nicaragua, no té res d'estrany, oi? Que dues amigues entrin a formar part d'una ONG propera al municipi on viuen, tampoc, oi? El que sí que és una mica més estrany és que dues amigues i psicopedagogues sense haver parlat gaire prèviament de les inquietuds per col·laborar amb alguna entitat solidària, acabin entomant la coordinació d'un projecte relacionat amb la seva vida professional en una ONG propera al lloc on viuen i que desconeixien per complet abans d'entrar a formar-ne part.

Les dues som professionals de l'àmbit de la psicopedagogia, una es dedica a l'àmbit més vinculat a la docència treballant com a psicopedagoga en un institut i l'altre es dedica a l'assessorament treballant en un EAP.

L'Associació Amics de Santo Tomás i Somotillo és una ONG amb seu a l'Ametlla del Vallès que treballa desenvolupant projectes a Nicaragua.

A través d'un conegut, la Montse es va assabentar de l'existència d'aquesta associació i d'aquest projecte, però circumstàncies diverses varen fer que fins al cap d'un any no tingués la possibilitat de conèixer-la amb més profunditat. En aquell moment va ser quan se li va posar al davant la possibilitat de responsabilitzar-se de la coordinació d'aquell projecte. Era un gran repte! Així que va decidir explicar aquella gran oportunitat a la seva amiga Sandra i convidar-la a formar-ne part. Dues persones implicades sempre és molt millor que una!

QUI SOM COM A AENTITAT, QUÈ VOLEM I QUÈ FEM

Bé, retornem a l'associació. La **missió** de l'associació **Amics de Santo Tomás y Somotillo** és la d'acompanyar en el creixement

social, cultural i humà de la població de Santo Tomás y de Somotillo, contribuint en el seu desenvolupament econòmic a través de projectes relacionats amb la salut i l'educació entre d'altres.

L'origen de l'associació es remunta al moment en què brigades espanyoles es van traslladar al Nord de Nicaragua després que l'Huracà Mitch deixés la part nord del país devastada. Des d'aleshores es va començar a treballar sobre el terreny per tal de donar suport en la recuperació del país. Actualment aquesta ONG incideix a la població de Somotillo i comunitats properes i des de fa anys col·labora en la posada en marxa de projectes que ajudin al creixement de la zona i en donar suport a la continuïtat d'aquests. La seva visió sempre ha estat la de donar suport a la gent autòctona per capacitar als ciutadans en la pròpia gestió de les activitats i iniciatives que s'han anat empenent en funció dels recursos disponibles en el mateix territori.

Malgrat que es tracta d'una associació petita que ha de fer mans i mànigues per endegar nous projectes i donar continuïtat als existents, es tracta d'una ONG que ha procurat fer les coses amb la serenitat que ha requerit cada situació, amb honestat i de manera molt propera. Els nostres **valors** es basen en el respecte al medi, en l'aprenentatge de la seva cultura, en el no paternalisme i no intervencionisme, en iniciar i donar continuïtat a projectes que puguin ser auto-sostenibles, en promoure la independència i autonomia dels nicaragüencs, en el diàleg, en la coherència, en l'ètica i la transparència i en economitzar els recursos i dirigir-los als projectes en marxa.

En aquests moments a més del projecte d'educació especial, que a continuació detallarem, té en marxa diversos projectes. A més, disposa d'unes instal·lacions pròpies, la Casa de la Cultura, on poder desenvolupar els diversos projectes. L'altre projecte més destacat

és el d'homeopatia i medicina natural, que pretén dotar certs ciutadans de coneixements en remeis naturals i homeopatia per tal que puguin posar-ho en pràctica en la cura dels seus pacients. D'altra banda, a la Casa de la Cultura hi ha una biblioteca que es posa a disposició dels habitants de Somotillo i de les comunitats properes i l'associació concedeix unes beques d'estudis a alguns nois i noies que formen part de famílies que requereixen ajuts econòmics per tirar endavant i que els seus fills mostren bons resultats acadèmics.

L'associació Amics de Santo Tomás i Somotillo està formada de diversos socis i sòcies que, abonant quotes mensuals voluntàries, contribueixen al desenvolupament i manteniment dels projectes. D'altra banda, hi ha una Junta Directiva que estudia les necessitats que sorgeixen i els projectes que es presenten per tal de guiar la intervenció de la ONG. Finalment, l'associació compta amb una contrapart a Nicaragua, ACIAVO, constituïda per persones voluntàries del propi país. Aquesta contrapart ha estat essencial per garantir el funcionament dels projectes i per compartir de forma transparent amb la nostra associació els aspectes econòmics.

EL PROJECTE D'EDUCACIÓ ESPECIAL

Es tracta d'un projecte ja iniciat l'any 2001 en una de les zones més pobres de Nicaragua, al nord del país, gairebé tocant a la frontera amb Hondures. Promou de forma prioritària l'atenció a nivell educatiu i terapèutic d'infants amb discapacitat. L'objectiu prioritari és donar oportunitats a aquests infants que fins al moment no n'han tingut. L'objectiu a mig i llarg termini és la inclusió social de la població que presenta alguna discapacitat, especialment els infants. Gràcies a la feina de 6 promotors i 2 professores del Ministeri s'atén 109 nens i nenes i les seves famílies, i es promou la inclusió als centres educatius ordinaris, quan n'existeix la possibilitat. 62 nens són d'educació especial, 17 nens s'atenen a domicili i 30 nens estan integrats a les escoles regulars dels quals també se'n fa el seguiment. La zona d'abast no es redueix a la població de Somotillo, sinó que també s'inclouen al projecte tres comunitats properes: Los Limones, Rodeo Grande i Palo Grande.

Quan, l'any 2001, es va detectar el primer cas que requeria una atenció especialitzada les famílies vivien com un càstig de Déu haver tingut un fill o filla amb alguna discapacitat i, per tant, amagaven els seus fills i es distanciaven de la resta de la societat. Amb l'inici d'aquest projecte moltes famílies varen poder veure que el seu cas no era únic i que els seus fills i filles no havien d'estar amagats, ja que tenien dret a ser atesos. A poc a poc vam anar creant una xarxa en el territori que pogués garantir l'atenció a aquests infants amb discapacitat.

Actualment, la major part de les 109 famílies que se'n beneficien se senten orgulloses dels seus fills i filles, malgrat les discapacitats que presenten. Amb l'ajuda dels promotors i les mestres, sobretot les mares, com a cuidadores de la família, van adonant-se de les capacitats que poden desenvolupar els seus fills i filles i com poden fer-ho elles per ajudar en el procés de desenvolupament, com poden estimular-los.

Les necessitats actuals més urgents a les quals s'està intentant donar resposta fan referència al suport pedagògic, econòmic i estructural.

A **nivell pedagògic**, la formació permanent dels promotors que atenen alumnes amb discapacitats greus i permanents és necessària per tal de desenvolupar la seva tasca d'atenció diària a nivell terapèutic i educatiu amb aquests alumnes. Es tracta de persones amb molt bona voluntat, amb una especial sensibilització envers les necessitats educatives especials, però sense una formació reglada i en ocasions sense coneixements tècnics a nivell educatiu. En aquest sentit, també els donem suport per ajudar-los a organitzar-se i a treure partit dels seus propis recursos intentant que l'estructura mantingui una coherència i una continuïtat de la qual ens encarreguem des d'aquí, com a coordinadores del projecte, d'anar supervisant.

El **suport econòmic** fins al moment s'havia estat fent fins amb l'aportació dels socis del projecte. Des de l'inici del projecte el nombre d'infants atesos ha augmentat, així com també la complexitat de l'estructura i per tant el cost del seu manteniment.

Des d'aquí intentem d'animar a gent amb ganes de col·laborar i busquem finançament a través de la presentació del projecte d'educació especial a diferents entitats que puguin subvencionar una part del cost del projecte així com fent-ne difusió en centres per tal de buscar escoles que desitgin agermanar-se amb escoles del nord de Nicaragua o col·laborar de diferents maneres.

A **nivell estructural**, han augmentat el nombre d'alumnes atesos a l'escola de Somotillo. En total s'atenen 19 nens a l'escola, dividits en dues aules per edat i tipus de discapacitat. 43 nens són atesos pels promotors en les instal·lacions de l'Associació i 17 més són atesos en el seu domicili per dificultats de desplaçament. Finalment 30 nens són integrats a les escoles ordinàries.

Per tal de garantir el funcionament del projecte, les dues coordinadores a Catalunya treballem estretament amb el coordinador del projecte a Nicaragua, que supervisa la feina feta per la resta de promotores i les mestres d'educació especial.

El projecte també inclou la sensibilització de la població catalana. Pretenem sensibilitzar la població a través de la difusió del projecte, realitzant xerrades adreçades a l'alumnat en Instituts d'Educació Secundària, conferències adreçades a les AMPA d'alguns Centres d'Educació Especial...

LA NOSTRA ESTADA A NICARAGUA

Fins ara hem intentat descriure qui som com a entitat, a què ens dediquem i quins són els nostres objectius. Hem volgut també descriure el projecte d'educació especial. Ara volem compartir amb vosaltres les vivències del nostre viatge al terreny....

Només sortir de l'aeroport i prendre contacte amb l'exterior el record més viu és la sensació de calor asfixiant. Una calor humida, que s'enganxa al cos i et fa estar suant tot el dia. I això que vam arribar de nit.... De dia és molt pitjor!

Vam arribar el 23 de juliol d'aquest estiu passat. La motxilla estava buida de roba i plena de material per als companys nicaragüencs: medicaments i objectes útils entre d'altres coses. Però concretament les nostres motxilles personals estaven carregades d'energia, de ganes de conèixer i de molta il·lusió. Hi anàvem amb la finalitat

de conèixer el projecte i amb moltes ganes de treballar. I la veritat és que no van ser pas unes vacances. Va ser una estada de treball, però sobretot va ser una sacsejada emocional important. Ens va resituar en un altre pla de la vida. Per com viuen, per com són, per com comparteixen, per les prioritats que tenen, per les seves mancances però també pel que donen. La motxilla va tornar carregada d'aprenentatges a tots els nivells. No únicament pel que fa al coneixement del funcionament de la ONG i dels projectes en marxa, sobretot del d'educació especial, sinó també pel fet d'haver compartit amb una gent que, sense tenir res, t'ho donen tot i per veure com es viu realment en un lloc on la manca de recursos forma part del dia a dia. Chinandega i concretament Somotillo i les comunitats que vam visitar, formen part de l'anomenat triangle de pobresa i canviar la nostra mentalitat i adequar-la a les necessitats vitals i materials de la gent que viu en aquesta part de Nicaragua va suposar per a nosaltres un exercici d'humilitat i d'adaptació. Tot un aprenentatge!

El diari del nostre viatge...

La primera setmana ens vam dedicar a conèixer la infraestructura creada a Nicaragua que sosté al llarg de l'any el funcionament dels projectes principals que són el de medicina natural i el d'educació especial. Vam conèixer els promotors que són els encarregats de fer el tractament educatiu i terapèutic diari als nens d'educació especial. Són gent que no tenen formació d'educació especial. Són voluntaris i fan el que poden per tal de donar la millor atenció possible a aquests infants. Tenien un munt de preguntes. És normal que es plantegin si el què fan ho fan bé o no ja que no són especialistes. Tenen la intenció però no la formació. Vam intentar d'anar responent al llarg dels dies els dubtes que es plantejaven en relació a la seva intervenció i també a les demandes que tenien. Els vam conèixer en grup, personalment i en el seu lloc de treball. Alguns d'ells han anat fent capacitacions (paraula que ells utilitzen per referir-se a la formació) i amb el temps han assolit un coneixement tècnic superior al de la resta del grup. Aquest és un dels punts forts per la qual cosa vam organitzar un calendari per tal que entre ells poguessin compartir els coneixements que tenen i així optimitzar-los per tal que la resta els pugui també aplicar amb els seus alumnes.

Sorpren veure en quines condicions treballen, sobretot en les comunitats. Sovint en el nostre país ens lamentem de la manca de recursos per tal de poder donar la millor resposta als nostres alumnes. A Nicaragua treballen en condicions molt precàries. Estan a anys llum. Però la voluntat i l'afecte amb què tractaven als nens i com se'n preocupaven ens va connectar amb la sensació de la importància de la vocació des de l'afecte, de la implicació personal per sobre de la manca de recursos. Els recursos són importants, sí. Els manca formació, recursos materials, humans i tècnics. Però la il·lusió i la preocupació que mostraven envers el seu treball des de la responsabilitat i l'amor equilibrava la balança. Els preocupa, i molt, tot el que els manca. No únicament a nivell educatiu, sinó també a nivell sanitari. Però compensa el treball diari que fan aquests voluntaris, la seva dedicació i l'afecte amb què tracten als infants.

Vam conèixer també tots els nens i nenes atesos i bona part de les seves famílies. Si les condicions amb les quals es treballa impacten, veure com estan alguns dels nens encara sacseja més. A alguns d'ells no els ha vist mai un metge i molts millorarien si les

condicions sanitàries i de salubritat del país fossin millors. Altra vegada ens vam haver de resituar per no caure en la indignació i la frustració que no ens hagués permès estar presents i treballar per poder compartir els coneixements per tal de millorar en el tracte i l'atenció als alumnes amb discapacitat i amb les seves famílies.

Vam visitar als nens i nenes d'educació especial integrats en centres ordinaris (allà centres regulars) i en el centre d'educació especial. Ens vam adonar que fa falta un seguiment molt exhaustiu ja que molts d'ells no assisteixen a l'escola. Allà l'educació no és obligatòria i encara menys l'educació especial. No hi ha cap llei que ho digui. L'educació és molt important si volen sortir de la seva pobresa. Els costa una mica entendre-ho. Per aquest motiu vam fer xerrades de sensibilització per pares i mestres i també vam trobar-nos amb els líders de les comunitats per tal d'implicar-los en les millores continuades en l'educació dels seus infants i sobretot en l'atenció dels nens i nenes amb discapacitat.

Després de conèixer el funcionament del projecte, d'haver visitat les escoles, conegut als nens i a les seves famílies i als promotors i mestres, vam donar suport a la formació i a l'organització del projecte, així com promoure la sensibilització. Pel que fa a la formació vam treballar conjuntament amb els promotors la millora de l'atenció amb els seus alumnes. Després d'haver visitat les escoles i les comunitats i d'haver parlat en grup i individualment amb cadascun d'ells, teníem més clares les seves necessitats, els seus punts forts i els seus punts dèbils. El seu propi potencial ens va servir de punt de partida en el camí d'habilitar-los partint dels seus propis recursos. Tots ells coneixien molt bé als nens, tenien una voluntat d'ajudar-los molt gran i alguns d'ells tenien un coneixement tècnic destacable. Ens vam dedicar a compartir el coneixement que tenia cadascú i a treballar molt seriosament les relacions personals entre el grup de promotors. Tot i que es troben sovint, almenys una vegada al mes, no saben compartir de forma prou operativa i a més no registren el què fan. Els vam ajudar a sistematitzar la feina, deixant acords per escrit, plantejant-se objectius a revisar de forma continuada, a establir entre ells un calendari de capacitacions i també a registrar a través d'uns protocols les entrevistes amb les famílies i l'evolució dels seus alumnes. En aquest sentit vam col·laborar en la millora de la fitxa individual de cada alumne que atenen per tal de tenir un registre de tots els nens que permeti fer un seguiment i una valoració quantitativa i qualitativa al llarg del temps.

El contacte amb les institucions va ser una altra tasca de suport que vam realitzar i que considerem molt important perquè ajuda molt a apuntalar la tasca que es fa amb aquests

alumnes al llarg de l'any. Per institucions volem dir el contacte amb l'"alcaldia" (ajuntament), amb els líders de les comunitats i amb el MINED (Ministeri d'Educació) i el MINSA (Ministeri de Sanitat). A banda del suport que des d'aquí donem i de les visites continuades que fem al país per part no només de nosaltres com a coordinadores del projecte d'educació especial sinó d'altres membres de l'associació en forma de brigades, és molt important que des del propi país es prengui consciència i s'impliquin de forma activa en el sosteniment dels projectes que tenen a veure amb la millora de la qualitat de vida dels seus ciutadans. Nicaragua és un país que va aixecant cap de mica en mica, però encara estan massa acostumats a que des de fora els resolguin els problemes i en ocasions es fa palès un cert desànim i una actitud poc constructiva i lluitadora davant les dificultats. És important destacar que és dels primers països que rep ajudes a nivell de cooperació i solidaritat i de vegades teníem la sensació que estaven habituats a això. Des de la nostra ONG considerem imprescindible habilitar-los, ajudar-los a ser més capaços amb el què tenen, a que creguin més en ells mateixos i en el seu potencial i a que les institucions i agents amb responsabilitat s'impliquin i participin en tot el que fa referència al desenvolupament i millora del país.

Malgrat les mancances veure el què s'ha aconseguit des que es va iniciar el projecte d'educació especial no ens va deixar indiferents. Nens que fins al moment ningú havia mirat, situacions a les quals ningú fins al moment havia donat resposta perquè ni tan sols se n'havia plantejat la importància, a poc a poc han començat a ocupar un espai destacat en la comunitat. Els nens d'educació especial ja no són invisibles. Els seus pares ja no els amaguen, malgrat encara alguns se n'avergonyeixen. Amb el temps donar una resposta educativa a aquests nens i nenes va esdevenint important. Els pares es fan preguntes, els promotors, els mestres d'educació especial i els mestres que tenen alumnes integrats en centres ordinaris també. El fet d'anar-se fent preguntes força a que algú hagi de donar una resposta. Nosaltres hem estat dels primers i hem aconseguit la implicació del MINED (Ministeri d'Educació). Hem ajudat a fer visibles a aquests nens i a responsabilitzar al país (comunitat, polítics, educadors i famílies) en atendre'ls com es mereixen. Ens queda molt de camí per fer. Però ja l'hem començat i n'hem recorregut una part important!

QUÈ HEM APRÈS?

El que vam aprendre en aquest viatge és tan o més important que el què vam donar. Vam aprendre a ser humils, a escoltar-los, a fer l'esforç de posar-nos en el seu lloc tenint en compte la seva realitat i la seva història. Calia fer un exercici d'empatia constant.

Vam entendre que no serveixen de res les solucions ràpides i que cal treballar dia a dia per tal que aprenguin a confiar en ells mateixos, que no caiguin en el desànim i que puguin créixer i construir a partir del què tenen. Cal ajudar-los a treballar la constància.

Vam entendre que l'actitud amb què fan les coses, l'amor i l'obertura que dipositen en allò que fan, fa el camí més fàcil. Sorpren com amb tants pocs recursos poden fer tantes coses. Aquest fet ens va semblar molt important ja que en la nostra tasca professional aquí, les dues estem molt acostumades a sentir professionals molt encallats en la queixa i que dipositen en la manca de recursos i en ocasions en la inoperància o falta de comunicació amb les institucions el motiu pel qual les coses no van millor. L'actitud és la part més important de la feina. Ells creuen en el què fan, hi posen amor i dedicació. Els falta rigor, constància, coneixements tècnics i recursos. Nosaltres d'això en tenim molt més. A ells els sobra amor, voluntat i dedicació. A vegades a nosaltres ens en falta. L'experiència de compartir aquest viatge personal i professional amb ells ens ha servit per deixar de mirar tant enfora i mirar una mica més cap endins. Ara intentem no oblidar-ho en el nostre dia a dia.

El funcionament de l'educació especial del nostre país no té res a veure amb el que es fa a Nicaragua. Fins fa molt poc estaven com estàvem nosaltres fa molts anys en relació als nens i nenes amb discapacitat: aïllaven als nens, no els donaven cap resposta, se n'avergonyien,.... Ara, tal i com hem dit, aquests nens ja són visibles i se'ls ha començat a donar una resposta. Nosaltres tenim una organització definida que dóna resposta als nens i nenes amb discapacitat: recursos personals, emplaçament i sobretot formació. Ells no tenen formació. L'especialitat d'educació especial no existeix en el país i els que volen especialitzar-se ho han de fer fora (Costa Rica, Cuba...) o bé fer capacitacions tècniques puntuals en punts del país (Managua per exemple) que en el cas de Chinandega, que està al nord, no queden a prop i per tant s'hi afegeix el cost del viatge, que sovint és inassolible pels usuaris potencials. Per tant, amb el que tenen i amb el que saben intenten de fer el que poden. Nosaltres els ajudem amb els coneixements i amb el suport econòmic.

El millor aprenentatge però ha estat entendre realment el significat de les paraules cooperació i solidaritat. Cooperar per nosaltres significa escoltar, entendre, no jutjar, posar-nos al lloc de l'altre, analitzar i col·laborar en trobar millores a partir del què tenen, seguir al seu costat, no deixar-los, acompanyar-los en el temps, també des d'aquí. Ser solidari per nosaltres significa compromís, entendre'ls i estimar-los com són, ajudar-los a trobar el seu propi camí, no imposar res, i donar amb força però amb afecte. Significa treballar per ells i amb ells i també aprendre d'ells compartint. Amb el premi més gran, que és veure'ls créixer. Per nosaltres veure'ls créixer és veure créixer el projecte: és veure com els nens milloren i són més feliços, es poden socialitzar més, com les seves famílies estan contentes i orgulloses, com la comunitat els mira i es planteja coses, com els promotors i mestres els van entenent i se'n responsabilitzen, com els van estimant, com les institucions es van comprometent cada vegada més en la seva educació i tractament. Cada vegada que fem un pas endavant ens plantejem un nou repte. I així, junts, anem fent el camí nosaltres també des d'aquí. Sempre al seu costat. Donant-los la mà, sempre acompanyant-los.

NECESSITATS ACTUALS I EXPECTATIVES DE FUTUR

Després de conèixer el funcionament del projecte a partir del nostre viatge, des d'aquí anem treballant de forma constant pel seu manteniment. El coordinador ens envia mensualment informes dels progressos, de les necessitats, de les dificultats i dels dubtes que sorgeixen en relació als alumnes atesos. A través del correu electrònic i des de les connexions via Skype en directe amb el país (contrapart local) ens anem comunicant continuadament amb ells. És molt important mantenir el contacte i fer una supervisió constant del funcionament i de les dificultats que van sorgint.

Actualment els integrants de l'associació, concretament la Junta, ens trobem com a mínim un cop al mes per tractar diferents temes. Treballem sempre en col·laboració ja que la nostra estructura actual és bàsicament horitzontal i els temes els resollem sempre conjuntament. Malgrat tot hi ha una Junta, de la qual en formem part, que sempre pren les decisions tenint en compte els valors de la nostra associació, la nostra visió de futur i la missió que ens hem proposat.

Des d'aquí busquem suport econòmic i sobretot fem difusió del projecte per tal d'animar a gent amb ganes de col·laborar a participar-hi. És per aquest motiu que us convidem a participar del projecte. Si esteu interessats ens agradarà molt poder-vos explicar el projecte de forma més detallada.

Ens cal gent amb ganes de participar, que cregui en aquest projecte solidari i de cooperació amb Nicaragua i que sobretot cregui que amb la seva aportació pot ajudar a molts nens i famílies amb una situació molt difícil i precària.

L'abast actual del projecte dóna resposta a un nombre de nens i nenes limitat. A Nicaragua hi ha molts nens i nenes que es mereixen ser atesos i que de moment no ho estan sent. Si podem ajudar-los val la pena. Si des d'aquí podem ampliar l'equip, també podrem ampliar allà la quantitat de nens amb discapacitat que rebran una millor atenció. Es tracta de, a poc a poc, anar unint forces i anar obrint el ventall, sobretot anar-los obrint a aquests nens i nenes un ventall d'oportunitats que es mereixen, garantint el dret que tenen com a infants de rebre un tracte educatiu de qualitat i que els obri les portes que fins ara per a ells han estat tancades.

Si teniu interès per rebre informació de l'associació i del nostre projecte podeu contactar amb nosaltres via mail (montse.carne@gmail.com, sgalera3@xtec.cat,) o consultant a la pàgina web de l'associació (amicdesantotomasysomtillo.org).

Partint de la nostra experiència personal us volem animar a participar. Creiem profundament que això té sentit! Per nosaltres Catalunya-Nicaragua ha estat realment fer realitat un somni... El nostre i el d'ells.